

Nincs új a nap alatt. A 20. század elején ugyanúgy mindent megtettek egy-egy brand felépítéséért, hogy a településeket lehessen kötni valami kurrens termékhez, mint napjainkban. A versenyben természetesen a kulináris újdonságok mezején volt a legerősebb, és ide próbált meg betörni Geiger Kálmán gyógyszerész 1933-ban a Mecseki Gyógyítóka nevű likőrjével.

Geiger Kálmán régi patikus családban született Kispesten 1902-ben. Édesapja, Geiger Károly a Tolna megyei Némediben volt gyógyszerész, és a családi legendárium szerint ő alkotta meg a Diána sóborszeszt, bár végül nem az ő nevével vált ismertté. Geiger Kálmán a budapesti piaristáknál érettségizett, majd a Gyógyszerészeti Egyetemen folytatta tanulmányait. Az egyetem elvégzése után rokoni kapcsolatok révén került Pécsre, ahol –

vé válhat. Ez éppen kapóra jött az örökös kísérletező kedvről híres gyógyszerésznek, aki egyes fűszerkivonatokból és zöld dió párlatából megalkotta a 38 százalékos alkoholt tartalmazó, zöldesbarna színű likőrt, amely azonnal elnyerte a zsűri tetszését.

A következő két év a kísérletezéssel telt el, míg 1935-ben el nem kezdődhetett a gyógyítóka tömeges gyártása. Kezdetben fél, egy és három deciliteres kiszerelésben, Zsolnay-

ből. Ezek után Mecseki Itóka néven keresték a gyomorkeserűt, amelyet 1938-ban többségében már a budafoki Dékány Brandy Gyárban készítettek, amely az akkori idők legmodernebb francia rendszerű lepárlójának számított.

A második világháború alatt Geiger újabb nagyszabású beruházásra készült Pécssett, a Pécs-külvárosi vasútállomás közelében egy hatalmas likörgyárat szeretett volna felépíteni. Ám ez már

Kérjen mindenütt Mecseki Gyógyítókat!

Geiger Kálmán gyógyszerész (1902–1992)

valószínűleg a családi örökségből – 1926 elején egy társával együtt bérbe vette a főtéri Arany Sas Gyógyszertárat.

Végzettsége és hivatása bejáratossá tette a városi előkelőbb körökbe, így ismerkedhetett meg Hamerli Terézszel, akinek a hozományából megszerezte a patika tulajdonjogát

és ezzel egy csapásra a város legismertebb polgárai közé került. A művelt polgár igazi társasági úriembernek számított, akit szívesen láttak minden nagyobb estélyen és – szintén a családi emlékezet őrizte meg, hogy a házasságának híre bizony sok fiatal eladó lányt szomorított el hosszú időre.

A nagy gazdasági világválság idején Pécssett is komoly gondot okozott a munkanélküliség és a kilátástalanság, amelyen a turizmus fellendítésével kívántak változtatni. 1933. február 28-án Sík Lajos, Pécs város Idegenforgalmi Irodájának vezetője felhívást tett közzé egy csak Pécsre jellemző, mecseki gyógynövény-kivonatokat tartalmazó likörkülönlegesség gyártására, amely a város emblemikus cikké-

GEIGER KÁLMÁN A WÉBER-PATIKÁBAN (1926), ÉS FELESÉGÉVEL STUTTARTBAN

díszkulacsban került forgalomba, amelyen a város címere szerepelt. A vállalkozás hatalmas sikernek bizonyult, 1937-ben már kétezer litert adtak el belőle az ország minden pontján, az igények kielégítésére pedig a Felsőmalom utcában kellett kialakítani a Mecseki Likörgyár új üzemét. Az élelmes Geiger minent megtett a megfelelő marketingért, Budapesten például mindenre kapható egyetemistákat fogadott fel, hogy a boltokban hangosan Mecseki Gyógyítókat kérjenek, és ha esetleg nincsen, akkor hangosan méltatlankodjanak. A dinamikus fejlődést még az sem tudta visszavetni, hogy a fővárosi Zwack konzorcium beperelte őket, és ezután a „gyógy” szócskát el kellett hagyni a likőr nevé-

nem valósulhatott meg, a patikus és családja 1944-ben elmenekült nyugatra, visszatértük után a családfőt pedig internálták. Ezt követően még pár évig szeretett cége élén állhatott, ám 1949-ben a gyárat államosították, Geigert

pedig méltatlan támadásokkal elűzték Budapestre, majd onnan 1956-ban a családjával Németországba menekült, és a Stuttgart melletti Pforzheimben élt egészen 1992-ben bekövetkezett haláláig.

A Mecseki Itóka receptjét soha nem adta át avatatlanoknak, a Zwack és a pécsi likörgyár is már csak gyengébb minőségben volt képes az előállítására, hiszen a pontos keveréket nem ismerték. Mára eltűnt a polcokról, pedig milyen jó lenne ma egy fázós estén odaszólni egy hangulatos fogadóban a pincérhez, hogy „kérek még egy pohárka Mecsekit”!

LEJEGYEZTE: DR. VARGA SZABOLCS